

Навчально-виховний комплекс
«Загальноосвітня школа І-ІІ ступенів №1 - гімназія»
м.Копичинці

СОТНИКІВНА

/відкритий виховний захід
за повістю Б.Лепкого/

Класний керівник
Демків О.М.

Я – краплинка твоя, Україно!
Півсотмільйонна твоя краплинка
Найдорожча моя Україно!
Я з тобою – бо я - українка!
Я – краплинка в безмежному морі,
Що українцями зветься справдавна,
Нас топили у крові та горі
Але нація наша незламна
Піднялася з глибокого рабства,
Розірвавши кайдани неслави
Поборола пороги лукавства
І період буття не держави
Я – краплинка твоя, Україно
Ще маленька твоя краплинка
Але в серці моїм незмінно
Голос предків звучить
Я – Українка

Я – Українець!
Наче молитву слова ці кажу
На цілу планету – я син України
Ймення її наче прапор несучу
Я починаюсь від тебе
Від ласки твоєї, тепла
Від чистого мирного неба,
Що ти на світанку даль

Нене – Україно,
Ми – твої діти

Звучить фонозапис „Пташиний щебет”

Олеся: Бачиш, тітусю, яке гарне квіття!

- Чому ти не дивишся тітусю?

Отсі, на тоненьких рісках, це кручені паничі. Бідні, голівоньки до долу попускали ніби засоромились. А от – чаполоть, а це – водяний мак, а отсі жовті, то глечики, а ось тобі і латаття круглолисте, знаєш, це той білий цвіт, що на воді горілиць лежить, ніби вигріваються на сонці

- Правда що гарні?

Ой які ж вони гарні, тітусю!

Тітонька: Звідкіля ти того зілля так багато набрала.

Олеся: Гайові Севрюки, як везли май, двір на свята маїти, нарвали для мене на батькових лугах та на нашому озерці

Тітонька: Бачу, що не городові це квіти, а з води із лугу колосся. Їх же зараз у воду треба покласти, щоб не зів'яли, бо їм без води, рівно, як і рибі дихати важко.

Олеся: Квіти як люди, тітусю, наче дивляться на мене, усміхаються.

(Олеся любить квітами, співає)

Тітонька: Дівчино! Та ти тут мені такого поналиваєш, що батько як з городу верне, то сваритиме. Завтра в нас сошествіє св. Духа, прийдуть старшини, а тут ніби в хаті хазяйки не було.

Краще б ти пішла та причепурилася трохи!

Олеся: До кого б то!

Тітонька: Звичайно до людей, а до кого ж би то.

Олеся: Не бачила сова півня – як уздріла, обімліла. Скучні вони, оті батькові старшини

Тітонька: Не розумію тебе, Олеся ти вже не дитина, а тобі оті «товстуні» та «глечики», та як там ще тая трава зветься миліші за будь-кого.

Олеся: А хіба ж я, тітусю дзигльованка міська, щоб пускати бісики до будь-кого.

Тітонька: А хіба осавул Приходенко будь-хто?

(Олеся сміється)

Олеся: Приходенько.

(Олеся співає „... дам лиха закаблукам”)

Тітонька: Будь серйозною, дівчино. І сотник Журба так любо дивиться на тебе.

Олеся: Треба мені журби, мені радості хочеться!

Тітонька: Або ж ти знаєш чого тобі хочеться?

Олеся: Може і знаю та у великий дзвін не дзвоню.

Тітонька: Сотник Журба, чоловік славний, у походах бував. У нього, як каже твій батько, голова до ради, а руки до зваби.

Олеся: Ой! Гарно ж обтикали весь двір. Навіть у плоти зелених віточок повтикали. Люблю я зелені свята. А в четвер в нас буде Русалчин Великдень. От недавно був Раманський, а в четвер Русалчин. Звідкіля воно, тітусю?

Тітонька: Хто про що, а вона про Наливайка. Я їй про женихів, а вона мені про Русалчин Великдень гне, про зілля плеще, ніби я його в молодому віці не видала.

Олеся: Калино моя — Україно! В твоїм кущі —

я кетяг багрянний! Це літо горить для мене.

І хмари цвітуть, і гудуть молоді дощі,

І я достигаю в долоні твоїй зеленій,

калино моя, Україно... Коли цвіли,

ти нам шепотіла (і птаство гуло у бровах!):

«Хай Бог нас боронить — забути, що ми зросли

з пекучої крові козацької, з гордої крові!

І горді шаблюки зорали глибокою ніч,

засіявши волю і кров'ю поливши її!»

Калино моя, Україно! Рука грози

сваволить в гілках твоїх — струнах.

(Звучить бандура)

Говорить бандура про те, що жива єси

і житимеш вічно

в лунких солов'їних бурях.

Ну, що я без тебе? Стеблом, як зеленим ланцем,

прип'ята до тебе, живу, поки ти жива.

Це ж сік твій багрянний, коріння твоє

шепочуть мені на світанку живі слова.

Гуде бандура...

(Бандуристка виконує уривок твору, діти плетуть віночки)

Тітонька: Завтра празник великий, а вона калиною милується.

- Ой, що то за галас зчинився у дворі?

Олеся: Тітусю, тітусю козаки йдуть.

Тітонька: Чого стоїш, піди принеси дзбан із водою, козаки стомились, перепочити хочуть.

Тітонька: Заходьте, заходьте соколи! Олесю! Ти що воду в ступі товчеш? Де ти там?

Олеся: Я тут, тітусю Марто!

Тітонька: Чого дивишся на мене? Пригости соколиків варенухою пахучою та бубликами. О і Петрусь тут! Як же ти маєшся, Петрусю? Що там на Запорозькій гірці чувати?

Петрусь: Нічого доброго, тітусю! Сотник і ще з полку не вернувся. Боюся, щоб не завіялась війна, хоч часи ніби-то спокійні, так у хмарах гуркоче. Сотника то раз-у-раз до полку кличуть, може він і до гетьмана їздив, бо довго барився.

Тітонька: Або ж ми, синоньку, десять літ війни не пережили, багато лиха зазнали! Ой багато! І все ж таки Бог милував. І не один до своєї домівки вернув.

(Звучить сумна музика. Спомин...)

Не могили в степу —	підійма... підійма...
запорожці на чайках пливуть.	І гребе товариство,
Сиве мрево — як сум...	добірне гребе товариство,
Кошовий щось невесел...	і не зна товариство,
Із неволі вертають?	що Січі давно вже нема...
Із бою важкого, мабуть.	З яничарських морів
Чи на хвилях віків потрошилися весла	до стражденного рідного краю,
що, не маючи весел,	по Чумацькім Шляху
не маючи весел,	і по сонцю угадують путь,
та не маючи ж весел,	проти вітру гребуть —
мечами гребуть.	і гребуть,
Море дибить вали,	і не знають,
мов арабських коней норовистих,	що уже ж не на Січ,
і на гребінь новий	а у вічність гребуть.

Петрусь: Сумно-сумно, тітусю. Багато наших козаків залишились на полі бою. Але ми віримо: Україна воскресне. І дай Боже, щоб ці наші слова та до Бога.

Без дороги, без стежки, без колії

Через поле кудись навпростець

Прокотились колеса історії

І у травах згубилися десь.

Козак: Чолом б'ю, товариство чесне. Забарились, загостювали ви у цій оселі. А отаман військо скликає.

Козак: Пора збиратись в дорогу, панове. За нашого гетьмана!

- За Україну!

- За народ!

(Звучить музика)

Як я українець,

і ти українець,

і він, і вона -

як ми всі -

українці,

то більше не будем ходять навпригинці,

бо ми - українці,

бо ми - у кр аїнці!

Тоді позбираймо свій мак по зернинці,

держимось - удержимось! - на соломинці!

І вийдемо з моря - із горя, із крові —

на берег надії, на берег любові.

По тім не сидім в крайхатах поодинці,

аби не побрали в ясир - поодинці —

новітнього часу жорстокі ординці,

бо ми - українці,

бо ми - у кр аїнці!

Під нами найкращий у світі чорнозем,

і ми поза межами хліба не просим.

На всі зазіхання, на грізні погрози —

не тільки в музеях гармати козачі.
Довірливі ми, але ми не ледачі
і вміємо дати загарбнику здачі.

Ми всі - і Донбас, і Волинь - українці,
усі кримчуки й галичани - вкраїнці,
і гори, й степи - ми усі українці.
Живім для добра на вселюдському святі,
не зраді, а правді і злагоді раді.

Ми всі на землі своїй різні і рідні,
будьмо ж премудрої Матері гідні.
Кров наша спіла, родити не пізно,
і не вмирає душа наша й пісня.

Україна: Я – Україна, і поки я жива в душах і генах українців, бо я їхня плоть і їхня душа! Я і Настя, і Сотниківна, і Роксолана, і Мотря Кочубеївна, і Маруся Чурай, і Леся Українка, і Соломія Крушельницька, і Іванна Блажкевич! Поки я жива, мої діти мене не цуратимуться, і я співатиму і про калину, і про гайдамаків, про красу і велич їхньої нації. Про славних гетьманів, мудрих князів і президентів, і про вірних синів. Я їх підніму з колін і їхні душі задзвенять чарівними, вільними струнами!
Богдане! Гей Богдане, маестро слова! Пане. Ти жити будеш вічно у нашій пантеоні. І все, хоч час як вихрів шум пливе. Перед тобою – Поетом; Різьбярем; Героєм. Схилим чоло в доземному поклоні.